

La 'gihad sexual' i altres mentides: la campanya de desinformació d'Al-Assad

El règim del president sirianès Baixar al-Assad duu a terme una campanya de relacions públiques per difondre històries que desacreditin els seus rivals i desviïn l'atenció dels seus propis crims. Amb l'ajuda de cadenes ingènues i mitjans de comunicació estrangers, ha escampat històries de rebels que participen en una 'gihad sexual' i que massacren cristians.

El sexe ven. I Al-Qaida té moltes ganes de cridar l'atenció. Però la combinació d'aquests dos conceptes –*gihad sexual*– és, simplement, irresistible. Desenes de dones joves s'ofereixen als gihadistes, d'acord amb una de les últimes històries terrorífiques que provenen de Síria. Suposadament, un xic d'Aràbia Saudita ha emès una fàtua que permet que noies adolescents prestin auxili als combatents sexualment frustrats.

A finals de setembre, Rawan Qadah, de 16 anys, va aparèixer a la televisió siriana i va donar una descripció detallada de com va haver de satisfer sexualment un radical insurgent. Després que el ministre de l'Interior tunisià afirmés que dones joves del seu país viatjaven a Síria per a la "gihad sexual" –i mantenien relacions sexuals amb 20, 30 i fins a 100 rebels– la història va començar a aparèixer en titulars també a Alemanya. A Alemanya, les pàgines web de circulació massiva del diari *Bild* i la revista *Focus* han torbat els lectors amb articles sobre aquesta "pràctica inquietant".

Arran de la massacre amb gas sarín, el 21 d'agost, el règim de Damasc ha llançat una important ofensiva de relacions públiques. Més enllà de la

línia oficial de propaganda, però, hi ha una segona campanya: uns esforços secrets i elaborats per sembrar el dubte i la confusió... i desviar l'atenció dels crims mateixos del govern sirianès. A l'igual que moltes d'aquestes notícies falses, les històries sobre una *gihad sexual* tenen com a objectiu convèncer els partidaris sirians i els crítics estrangers de la monstruosa perversió dels rebels.

Cap més líder de la regió, ni Saddam Hussein a l'Iraq, ni Moammar al-Gaddafi a Líbia, s'han acollit tant a la propaganda com Al-Assad. Els seus equips de relacions públiques i els mitjans de comunicació estatals produeixen un flux constant d'històries inventades totalment o parcialment sobre els actes de terror contra els cristians, l'ascens al poder d'Al-Qaida i la desestabilització imminent de tota la regió. Aquestes històries es fan circular per emissores russes i iranianes, i també per cadenes cristianes, i finalment són recollides pels mitjans de comunicació occidentals.

N'és un bon exemple la història de les orgies amb terroristes: l'adolescent que va aparèixer a la televisió estatal prové d'una important família opositora de Daraa. Quan el règim no va

poder capturar el seu pare, el novembre de 2012 forces de seguretat van segrestar la noia quan tornava d'escola a casa. Durant el mateix programa de televisió, una altra dona va confessar que havia mantingut relacions sexuals en grup amb el fanàtic front Al-Nusra. Segons la seva família, però, va ser detinguda a la Universitat de Damasc mentre marxava en una protesta contra Al-Assad. Totes dues noies continuen desaparegudes. Les seves famílies diuen que les van obligar a fer les declaracions televisives i neguen l'existència d'una *gihad sexual*.

Una presumpta gihadista sexual tunisiana també va negar aquestes històries quan mitjans de comunicació àrabs s'hi van posar en contacte: "És tot mentida", va dir. Va admetre que havia estat a Síria, però com a infermera. Explica també que és casada i que ha fugit a Jordània.

Dues organitzacions pels drets humans han provat de corroborar les històries sobre una *gihad sexual*, però, de moment, encara no han trobat res. Sembla que el ministre de l'Interior tunisià tenia altres motius per a escampar aquest rumor: centenars d'islamistes han marxat de Tunísia i han anat a Síria. Pel que sembla, intenta aturar-los mitjançant la desacreditació dels combatents. D'altra banda, el xic Mohammad al-Arifi, l'home que suposadament va emetre la fàtua, ho nega tot. "No hi ha persona sensata que pogués aprovar una cosa com aquesta", explica.

Escampant mentides. És difícil –i, de vegades, fins i tot impossible– verificar totes les històries d'horror que apareixen sobre la guerra civil a Síria. Això és especialment cert quan es difonen d'una manera indirecta, com és el cas de la majoria dels informes sobre la persecució de cristians.

EL TEMPS

Dones soldat del batalló de Sawt al-Haq (La Veu de la Justícia), a Alep, el passat mes de febrer. Es tracta d'un grup proper a l'Exèrcit Lliure.

El 26 de setembre, per exemple, l'agència de notícies catòlica KNA, d'Alemanya, va emetre un reportatge en què citava l'agència de notícies del Vaticà, Fides, i explicava que juristes musulmans a Douma, baluard de l'oposició prop de Damasc, havien demanat la confiscació de "les propietats dels no musulmans". Fides explicava que tenia la còpia d'un document signat per 36 autoritats religioses musulmanes. Encara que això semblava una història seriosa, estava basada en una falsificació: un text fictici amb firmes reals. El document original provenia d'una declaració del 2011 que demanava que no s'ataqués civils durant el conflicte. En diverses ocasions l'agència Fides ha acceptat com a veritat el que només eren mentides propagandístiques publicades per portals afiliats al règim, com ara Syria Truth.

Això inclou també la llegenda sobre la decapitació d'un bisbe, que Al-Assad també va difondre en una entrevista amb *Der Spiegel*. L'origen de la història és que un gihadista de

Daguestan va matar tres homes seguint aquest mètode, però no eren cristians. Després d'aconseguir el segell d'aprovació de l'agència de notícies oficial del Vaticà, aquests rumors generats per la màquina de propaganda d'Al-Assad es distribueixen a tot el món com si fossin històries genuïnes.

Els fets es van tergiversar d'una manera semblant quan la imatge d'una dona lligada a un pilar a Alep va aparèixer al portal de vídeos Liveleak a mitjan setembre. El lloc web va dir que la dona era una cristiana d'Alep que havia estat segrestada pels rebels d'Al-Qaida. En realitat, tot i que la foto sí que fos d'Alep, es remunta a una època en què les tropes d'Al-Assad encara controlaven tota la ciutat. Un vídeo de l'escena, penjat a YouTube el 12 de juny de 2012, mostra milícies lleials al règim humiliant la dona.

El règim també es va inventar la destrucció del poble cristià de Maalula. A principis de setembre, rebels de tres grups, incloent-hi el front Al-Nusra, van atacar dos posts militars als afores

de la ciutat, en poder de membres de les milícies Xabiha, lleials a Al-Assad. A continuació, els rebels es van retirar. Però la versió del règim, que fins i tot va arribar a convertir-se en un article d'Associated Press, va ser aquesta: terroristes estrangers han saquejat i incendiat esglésies, i fins i tot han amenaçat de decapitar els cristians que es neguessin a convertir-se a l'islam.

Això no es corresponia amb les declaracions de les monges del convent de Thekla a Maalula i del patriarca ortodox grec d'Antioquia. Van explicar que no hi havia hagut danys i que no els havien amenaçat per les seves creences. Un reporter de la cadena de notícies per satèl·lit Russia Today va aclarir la confusió involuntàriament. Mentre acompanyava l'exèrcit sirí a filmar l'atac amb tancs a Maalula en què es va bombardejar el monestir.

Aquesta reinterpretació constant dels esdeveniments reflecteix una política conscient. A més a més, tergiversar la realitat és molt més fàcil ara que Síria s'ha convertit en un escenari de guerra

Un membre turc del grup gihadista Front Al-Nusra llua la bandera d'Al-Qaida a la jaqueta (al centre). Imatge captada el 4 d'abril de 2013 a la ciutat siriana d'Aziza.

confús i caòtic. La majoria d'agències eviten els riscos i els esforços que implica verificar les notícies sobre el terreny. Els esdeveniments reals, com ara quan els gihadistes van cremar una església a Rakka, al nord de Síria, es barregen amb atrocitats inventades dissenyades per influir en l'opinió mundial.

Sovint, fins i tot s'accepten inconsistències flagrants sense fer preguntes. De fet, poques vegades hi ha proves tangibles que demostrin el contrari. Quan els mitjans de comunicació estatals van informar que el prominent imam Mohammed al-Buti, partidari d'Al-Assad, havia mort en l'atac bomba d'un terrorista suïcida a la seva mesquita al centre de Damasc, el 21 de març, tots els grups rebels van negar que hi tinguessin res a veure. Per descomptat, això no vol dir res. Però fins i tot un ull inexpert s'hauria adonat que les fotos de l'escena no mostraven signes d'una explosió: llums d'aranya, ventiladors i catifes estaven intactes. En canvi, es podien veure forats de bala al llarg d'una paret de marbre, i talls de sang que demostraven, aparentment, on havien jagut els cadàvers. Moltes de les víctimes portaven sabates, un fet molt poc habitual per als musulmans dins d'una mesquita. Tampoc no hi va haver testimonis. Tot això alimenta la sospita que van obligar les víctimes a entrar a l'edifici, on les van assassinar

com a teló de fons d'un atac que mai no va existir.

Desfer-se de la culpa. Després de l'atac amb gas sarín a l'agost, però, la propaganda d'encobriment va fallar. Inundat per una onada mundial d'indignació, el règim va fracassar en els seus intents d'explicar la situació. Primer de tot, Al-Assad va dir que no havia passat res. Tot seguit, la televisió estatal va mostrar imatges d'un presumpte amagatall dels rebels on hi havia un barril amb una etiqueta massa evident: "Fet a l'Aràbia Saudita". El reportatge de la televisió sostenia que es tractava de gas sarín d'Aràbia Saudita d'uns "terroristes" que, sense adonar-se'n, s'havien gasejat a ells mateixos fins a la mort.

La font de la notícia era un web de notícies poc conegut anomenat Mint Press, amb seu a l'estat de Minnesota, al nord dels EUA. Més tard, un dels autors va negar que tingués res a veure amb la recerca per a fer l'article. L'al-

La televisió siriana afirmà que els 'terroristes' s'havien gasejat amb el seu sarín

tre, un jove jordà que escriu sota diversos pseudònims, es va limitar a respondre a les preguntes dient que en aquells moments estava estudiant a l'Iran. En un comentari en línia d'un article publicat al diari britànic *Daily Mail*, però, va afegir un detall que faltava a Mint Press: "Uns homes van arribar a Damasc des de Rússia i em vaig fer amic d'un d'ells. Em va explicar que tenien proves que havien estat els rebels els que feien servir armes (químiques)". Pocs dies més tard, el ministre d'Affers Estrangers de Rússia va citar el reportatge de Mint Press com a prova de la innocència d'Al-Assad.

La principal assessora de mitjans d'Al-Assad, Buthaina Shaaban, va presentar una explicació completament diferent per al suposat atac de gas dels rebels a la cadena britànica Sky News. Segons la seva versió, els terroristes havien segrestat 300 nens alauites de Latakia, els havien dut a Damasc i els havien assassinat per poder presentar-se al món com a víctimes.

I encara hi ha una nova línia de defensa: en una entrevista amb *Der Spiegel*, Al-Assad afirma que el sarín és un "gas de cuina", perquè "es pot fer en qualsevol lloc". Això, però, va en contra d'un informe de les Nacions Unides que estableix que els coets amb gas sarín només podien procedir d'una base militar a càrrec de les forces del govern.

Encara que a Al-Assad li agradi encobrir els seus crims amb un bombardeig mediàtic, en realitat prefereix trobar-se directament amb la premsa i explicar la seva versió de la història. Això inclou presentar el seu règim com l'últim baluard contra el terror global, tot i que els seus seguidors duguin a terme els atacs que atribueix als seus rivals i contra els quals està advertint el món. La policia de Turquia i el Líban, per exemple, acusen l'agència d'intel·ligència siriana de ser la responsable dels atacs més devastadors dels darrers anys. Després de dos atacs bomba a Trípoli el 23 d'agost, que van matar 47 persones, un tribunal libanès va emetre una ordre d'arrest contra dos sirians per haver planejat actes terroristes.

Christoph Reuter
© DER SPIEGEL

Traducció de Paula Arnas Antolí